

Гинтер Грас је само један у низу више него озбиљних људи који су претходних дана и месеци објавили да је „Трећи светски рат већ почео“. Понеко се мало ограда и ублажи, па дода „скоро“ или делимично“ (као што је то недавно учинио папа Фрања), док понеко мало појача и драматизује, не би ли се ефектом шока зауставио развој догађаја који само што се није отргао контроли. Али суштина је ту.

Чак и у најблажој интерпретацији, нема сумње да је тзв. глобални мир (а та синтагма нипошто не означава стварни „светски мир“, већ само одсуство „светског рата“) на најтежем искушењу још од кубанске кризе и Корејског рата. И сада за ту констатацију уопште није потребно много памети, већ само мало здравог разума и мозак неиспран идеологијом „врлог новог света“.

Али пре свега 5-6 месеци, још тамо на почетку украјинског сукоба, један пријатељ, иначе врхунски интелектуалац и професор друштвених наука, мало у шали, али и помало прекорно питао ме је: „Како можеш да се бавиш тим украјинским глупостима и тако помно их пратиш, кад ће се то ионако средити и смирити за неколико недеља“?

Није се смирило. Бојим се, и неће. Али ме је та анегдота подсетила како човечанство и појединци, без обзира на узапредовало образовање, научна достигнућа и техничка помагала, веома слабо предвиђају будућност и, попут гусака у магли, најчешће просто срљају у своју и општу погибел. Тако је било и 1914. и 1939. Као и много пута раније. Не кажем да је катастрофа неизбежна. Далеко од тога да се не чују гласови разума и да нема искрених покушаја да се ствар заустави и ток преокрене. Али инерција је моћна сила и конфликт је увек много лакше отпочети, него га окончати.

Која игра се игра (I)

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 27 новембар 2014 08:06

Која игра се игра (I)

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 27 новембар 2014 08:06

